

ת"פ 48454/02/13 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד ס ח

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 48454-02-13 מדינת ישראל נ' ח

בפני כב' השופט אביב שרון
בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא

ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין

נגד

ס ח

ע"י ב"כ עו"ד ענת קירשנברג

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שלושה אישומים.

על פי הנטען בחלק הכללי, הנאשם וס ב (להלן - **המתלוננת**) הינם מכרים מילדות.

באישום הראשון נטען כי החל מחודש ינואר 2012 ועד ליום 12.7.12, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, התקשר הנאשם מהטלפון הנייד שלו אל הטלפון הנייד של המתלוננת מספר רב של פעמים ושלה למתלוננת מסרונים רבים וביניהם שירים שכתב הנאשם על המתלוננת ובקשות מהמתלוננת שתהא בת זוגו, וזאת למרות בקשות חוזרות ונשנות של המתלוננת שייחדל.

ביום 28.1.12 בשעות הערב, שלח הנאשם למתלוננת מסרונים רבים בהם ביקש כי תבוא לביתו. המתלוננת השיבה במסרונים רבים לנאשם, סירבה לבקשותיו. כן ביקשה שיפסיק לשלוח לה מסרונים וכי יעזוב אותה לנפשה.

בהמשך, בין השעות 02:57-23:31 שלח הנאשם למתלוננת 37 מסרונים, כאשר המתלוננת לא משיבה כלל, וביניהם "אני אמות אני נשבע לך", "בסוף אני אעשה לעצמי משהו איך את ככה מצליחה להוציא אותי מדעתי", "שרפת לי את הנשמה", "הלוואי שאני אמות הלוואי מהפה שלך לאלוהים", "תעני לי פעם אחת ונגמור עם זה אחרת אני לא אפסיק כל הלילה", "אהובה שלי תני הזדמנות לעשות אותך מאושרת".

ביום 19.2.12 בשעה 17:16, שלח הנאשם מסרון למתלוננת במסגרתו שאל אותה אם היא רוצה שהוא יפסיק ליצור איתה קשר והמתלוננת השיבה במסרון שכן. בתגובה שלח הנאשם למתלוננת מסרונים ובהם שירים שכתב עליה. המתלוננת השיבה לנאשם במסרון שיפסיק לשלוח לה מסרונים, אולם הנאשם כתב לה במסרון "כשאני אסיים את הכל אני אפסיק".

בהמשך, שלח הנאשם למתלוננת עשרות מסרונים, בעוד המתלוננת משיבה במסרונים ומפצירה בנאשם להניח לה ולהפסיק לשלוח לה מסרונים.

עמוד 1

בגין אישום זה יוחסה לנאשם עבירה של **הטרדה באמצעות מתקן בזק**, בניגוד לסעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982.

באישום השני נטען כי ביום 12.7.12, בשעות הבוקר, עת שהתה המתלוננת במקום עבודתה במפעל "קוקה קולה" בנ נ שבה ה (להלן - **מקום עבודתה של המתלוננת**), התקשר הנאשם מהטלפון הנייד שלו אל הטלפון הנייד של המתלוננת חמש פעמים, לכל הפחות, והמתלוננת לא ענתה.

בהמשך, בשעה 12:04, שלח הנאשם מסרון למתלוננת לפיו הוא בדרך למקום עבודתה.

מיד ובסמוך לכך, התקשר הנאשם למתלוננת, אשר ענתה לו ואמרה לו שלא יתקרב למקום עבודתה או אליה ושהיא לא רוצה לראותו. בתגובה, אמר לה הנאשם "תקשיבי לי טוב אני רוצה לדבר איתך ואני לא מוכן לוותר, אם זה לא אנחנו ביחד אז זה לא כלום". המתלוננת שלחה לנאשם מסרון כי היא תזמין משטרה והנאשם השיב לה במסרון שהוא לא מוותר ובכל זאת מגיע. אז שלחה המתלוננת מסרון נוסף לנאשם וכתבה כי עדיף שלא יגיע.

הנאשם שב והתקשר למתלוננת ואז חברתה של המתלוננת ענתה לנאשם וביקשה ממנו שיניח למתלוננת לנפשה ושאלה אם הנאשם רוצה שיזמינו משטרה. הנאשם השיב בחיוב והחברה ניתקה את השיחה.

בשעה 16:09 התקשר הנאשם למתלוננת ושאל אם היא רוצה לרדת. המתלוננת השיבה בשלילה והנאשם ניתק את השיחה.

מיד ובסמוך לכך, הגיע הנאשם למקום עבודתה של המתלוננת עם זר פרחים, ועובדת אחרת במקום ראתה את הנאשם והודיעה למתלוננת, אשר נכנסה לחדרה וסגרה את הדלת והיילונת.

בהמשך, ניגשה המנהלת של המתלוננת לנאשם ואמרה לו שהמתלוננת לא מעוניינת בו. בתגובה, הרים הנאשם את קולו. לאור האמור, קראה המנהלת למאבטח, א ב (להלן - **המאבטח**), אשר ליווה את הנאשם אל היציאה מהמקום. בהגיעם לשער הכניסה ביקש המאבטח מהנאשם שיעזוב את המקום מספר פעמים, אך הנאשם סירב. מיד ובסמוך, ניסה הנאשם להיכנס שוב אל מקום העבודה של המתלוננת, ואז הניח המאבטח ידו על חזהו של הנאשם, בכדי למנוע ממנו להיכנס, והנאשם צעק בתגובה "תוריד ממני את היד". המאבטח הוריד את ידו מהנאשם ואז החל הנאשם להכות במאבטח והשניים נאבקו עד שאדם אחר ששהה במקום הפריד ביניהם ומשטרה הוזעקה למקום.

בגין אישום זה יוחסו לנאשם עבירות של **הטרדה באמצעות מתקן בזק**, בניגוד לסעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982 **והסגת גבול פלילית**, בניגוד לסעיף 447(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

באישום השלישי נטען כי חרף העובדה שביום 12.7.12 חתם הנאשם על כתב ערובה במשטרת כפר סבא, במסגרתו התחייב שלא ליצור קשר בכל דרך שהיא עם המתלוננת לתקופה של 30 ימים, הרי שביום 20.7.12 שלח הנאשם מסרון מהטלפון הנייד שלו אל הטלפון הנייד של המתלוננת בזו הלשון: "מה קורה מאמי? שבת שלום. אסור לי לדבר איתך אבל היה חשוב לי לברר אם אני אראה אותך מתישהו?? כי אני ממש מתגעגע אבל ממש".

בגין אישום זה יוחסה לנאשם עבירה של **הפרת הוראה חוקית**, בניגוד לסעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. במענה לכתב האישום כפר הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

לגבי החלק הכללי - אישרה ב"כ הנאשם כי הנאשם הכיר את המתלוננת וכי "מדובר בשניים שחברים שנים רבות". הנאשם הודה כי עשה שימוש בטלפון שלו לצורך שליחת מסרונים למתלוננת.

לגבי האישום הראשון - הנאשם הודה כי התקשר למתלוננת מספר רב של פעמים ושלה לה מסרונים רבים, לרבות שירים שכתב לה, אך טען כי המתלוננת לא ביקשה ממנו שיחדול, שכן היה "מחזר נלהב, זה היה על דעתה של המתלוננת". כך גם לא ביקשה ממנו המתלוננת שיעזוב אותה לנפשה. הנאשם טען כי אינו זוכר את מספר המסרונים המדויק ששלח למתלוננת, אולם טען כי מדובר ב"מסרונים בעלי נופך רומנטי", לפיכך לא מתגבשת עבירה.

לגבי האישום השני - הודה הנאשם בשליחת המסרונים למתלוננת, אך הכחיש כי המתלוננת הבהירה לו שלא להגיע למקום עבודתה. הנאשם הכחיש כי חברתה של המתלוננת שאלה אם הוא רוצה שיזמינו משטרה. כמו כן, טען כי השיחה נותקה. הנאשם הודה כי המתלוננת נכנסה לחדר במקום עבודתה. עוד אישר כי המנהלת ניגשה אליו ואמרה לו שהמתלוננת לא מעוניינת בו, אך הוא לא הרים את קולו. הנאשם אישר כי מאבטח אשר נקרא למקום ליווה אותו לשער הכניסה, והוא בתגובה סירב לעזוב את המקום. הנאשם הכחיש כי ניסה להיכנס בשנית למקום עבודתה של המתלוננת או כי היכה במאבטח.

לגבי האישום השלישי - בישיבה מיום 19.6.14, הבהירה ב"כ הנאשם כי באשר לאישום זה אין חולק שהנאשם שלח למתלוננת את המסרון כמתואר בכתב האישום, אולם לטענתה העמדתו לדין בגין עבירת הפרת הוראה חוקית נוגדת את פסיקת ההגבלה בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, והיה על התביעה לנקוט בגישה שפגיעתה בנאשם תהא פחותה, דוגמת בקשה לחילוט ערבות (עמ' 10).

לאור כפירתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו, נשמעו הראיות בתיק.

מטעם התביעה העידו המתלוננת (ס ב) והמאבטח (א ב).

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

עדות המתלוננת

3. המתלוננת, כיום בת 26, מתגוררת בתל אביב יחד עם בן זוגה, עובדת בחברת הביטוח הראל. המתלוננת העידה כי בשנת 2004 למדה יחד עם הנאשם בפנימיה בזכרון יעקב, כאשר הנאשם למד בשכבה מעליה, היא למדה בכיתה י' והוא בכיתה י"א. המתלוננת הגדירה יחסיה עם הנאשם כ"ידידים טובים, תמיד היינו ביחד, דואגים אחד לשני, חברים כזה". המתלוננת העידה כי תמיד ידעה שלנאשם יש רגש כלפיה, אך "**היה לנו יישור קו והוא ידע שלא יהיה בינינו כלום**" (עמ' 23).

לדברי המתלוננת לאחר הלימודים היה נתק בינה לבין הנאשם, הוא שהה בחו"ל ואז חודש הקשר ביניהם. הנאשם אמר למתלוננת כי אין לו הרבה קרובים שידברו איתו והיא נהגה להתקשר אליו, "לאחל לו שבת שלום" וכך חזרו להיות בקשר גם לאחר שהנאשם שב ארצה. היא גרה בראש העין אצל אמה ונסעה פעם אחת לבקרו בזכרון יעקב. המתלוננת סיפרה כי היא והנאשם נפגשו "פה ושם. לא שהתקרבו יותר או פחות. היינו מדברים על הכל, הייתי מספרת לו" (עמ' 23).

(25).

המתלוננת סיפרה כי **עובר ליום 28.1.12, היה ארוע במסגרתו "קרתה נשיקה" בינה לבין הנאשם ואז התחילה המתלוננת לקבל סידרת מסרונים מהנאשם. למרות שביקשה ממנו להפסיק עם משלוח ההודעות ושיעזוב אותה, המשיך הנאשם לשלוח למתלוננת מסרונים (עמ' 24).**

4. המתלוננת העידה כי כשניגשה למשטרה להגיש תלונה, לאחר האירוע נשוא האישום השני, הראתה לחוקר את המסרונים בטלפון הנייד שלה והחוקר ביקש ממנה לתמלל את המסרונים ולהדפיס אותם. המתלוננת העבירה את המסרונים מהטלפון למייל והדפיסה אותם. עוד העידה כי לא ערכה כל שינוי בתוכן המסרונים. בעת הגשת התלונה החזיקה בטלפון נוסף, מנוי חברת אורנג', אשר גם אליו שלח הנאשם הודעות. גם הודעות אלה הוצגו לחוקר, אך המתלוננת לא יכולה היתה להפיק את ההודעות להדפסה כי נציגי חברת אורנג' אמרו לה שזוהי פרוצדורה מסובכת, לכן לא הדפיסה הודעות אלה והן לא נתפסו על ידי המשטרה (עמ' 23-24).

המתלוננת סיפרה כי היות ובעת הרלוונטית למשלוח ההודעות היה בן זוג, והיות שחלק מהמסרונים ששלח לה הנאשם כללו קללות, נאלצה למחוק את ההודעות שכללו קללות, כדי שהחבר שלה לא יראה (עמ' 25).

המתלוננת מסרה כי הטלפון עצמו נמצא בארצות הברית, שכן במסגרת עבודתה הקודמת בארצות הברית נעצרה ובמסגרת המעצר נלקח ממנה הטלפון. המשטרה האמריקאית הבטיחה שתשלח לה את הטלפון לארץ ולא עשתה כן עד היום (עמ' 26).

5. לציון כי אסופת המסרונים שהודפסה על ידי המתלוננת הוגשה לבית המשפט וסומנה ת/8, ואולם ב"כ הנאשם הסתייגה ממשקלו של המוצג, שכן לטענתה על התביעה היה להגיש לבית המשפט את הראיה הטובה ביותר שהיא הטלפון עצמו שהכיל את כל המסרונים ולא "עיבוד" שנערך על ידי המתלוננת (עמ' 25; עמ' 26).

6. בהמשך החקירה הופנתה המתלוננת למסרונים שקיבלה מהנאשם ולתשובותיה אליו ונשאלה מדוע לא התעלמה ממנו. **המתלוננת השיבה כי הכירה את הנאשם שנים רבות והשניים היו חברים טובים. הנאשם נהג לשלוח לה הודעות כמו "אם את לא תעני אני לא יודע מה אני אעשה עם עצמי". המתלוננת חשה "שהבן אדם קצת נסחף, לוקח את זה קשה ואם אני לא אענה לו חששתי שיקח את זה עוד יותר קשה. היו פעמים שהפסקתי לענות והוא לא הפסיק לשלוח הודעות" (עמ' 25).**

המתלוננת הופנתה להודעה ששלחה לנאשם ביום 28.1.12 שעה 23:36 במסגרתה כתבה לו **"אני לא רוצה להמשיך להתכתב איתך לילה טוב ס" (ת/8, עמ' 9), והבהירה כי בשעה 23:38 שלחה לו הודעה אחרונה המבהירה לו כי אינה מעוניינת להמשיך ולהתכתב עימו, ואולם הנאשם המשיך לשלוח הודעות רבות מהשעה 23:38 ועד השעה 02:57 למחרת, הודעות שתוכנן מטריד, אובססיבי, על גבול האיום - "בספר התורה אם את לא מגיעה היום אני נודר עליך מחר אצל הרב"; "אני צריך אותך למה את נעלמת לי"; "מה את רוצה שיקרה"; "אני רוצה לשמוע את הקול שלך"; "הרסת אותי גמרת אותי עכשיו תבואי לתקן"; "הריקנות בלב בלעדיך הרגה אותי"; "אני ימות נשבע לך"; "את רוצה שאני יבוא??"; "בסוף אני יעשה לעצמי משהו איך את ככה מצליחה להוציא אותי מדעתי?????"; "שרפת לי את הנשמה"; "תעני לי פעם אחת ונגמור עם זה אחרת אני לא אפסיק כל הלילה";**

"הלוואי שאני ימות הלוואי מהפה שלך לאלוהים" (ת/8, עמ' 9-11).

משהמשיך הנאשם למחרת היום לשלוח לה מסרונים הכוללים שירים, המשיכה המתלוננת לשלוח לנאשם הודעות בהן היא מבקשת ממנו להפסיק, אך הנאשם המשיך (עמ' 26).

חרף העובדה שהנאשם ידע שלמתלוננת היה חבר באותה התקופה, הוא המשיך לשלוח מסרונים ואף התקשר אליה "בלי סוף". כשהמתלוננת ענתה לנאשם והבהירה לו שיש לה חבר הוא נהג לומר לה ש"זה לא מענין אותו" ו"שהוא רואה אותו ביחד". הנאשם נהג לשוחח עם המתלוננת באדישות, כאילו היא שייכת לו (עמ' 27).

המתלוננת התייחסה למסרונים נוספים ששלח לה הנאשם, אשר כללו שירים שכתב לה, והפנתה למסרונים חד משמעיים ששלחה לנאשם שנועדו להבהיר לו שהיא איננה מעוניינת בהמשך ההתכתבות עימו (ת/8, עמ' 12-14, הודעות מיום 19.2.12 עד יום 25.2.12) - "די"; "לא! אתה תפסיק עכשיו!!!! מספיק אני לא קוראת את השירים בכלל!!!"; "כי זה מספיק!!! תעזוב אותי כבר!"; "מספיק!!! מה לא ברור!!!"; "תעזוב אותי אתה לא מפסיק!!! די תרד ממני!!! לא מעוניינת וזה!!!"; "אני לא חייבת לך שום הסברים! תעזוב אותי ותפסיק לשלוח לי הודעות!!!"; "תקשיב אם אתה לא מפסיק אם ההודעות האלו אני מגישה תלונה במשטרה!!!! אני רצינית תפסיק!" (עמ' 27).

7. כעבור שלושה חודשים, ביום 10.5.12 בשעה 17:35 (ת/8, עמ' 14) לפתע כתב הנאשם למתלוננת מסרון נוסף - **"התגעגעתי...."**. בדיוק כפי שקרה בארוע נשוא האישום השני, כאשר הנאשם נעצר במקום עבודתה של המתלוננת, והמשיך לשלוח לה מסרון לאחר ששוחרר בערובה והוזרז לבל ייצור עימה קשר (אישום שלישי, ת/5) (עמ' 27).

המתלוננת הבהירה כי לא רצתה לערב איש, כולל חברה לחיים, בענין זה, כדי לא להגיע למצב של אלימות. המתלוננת דחתה גירסת ההגנה לפיה המסרונים היו הדדיים וכי ההודעות ששלח אליה היו על דעתה, והבהירה כי ביקשה מהנאשם להפסיק יותר מפעם אחת וכך גם אמרה לו בשיחות הטלפון (עמ' 27).

לענין הארוע נשוא האישום השני, מיום 12.7.12 - לדברי המתלוננת, לאחר ההודעה ששלח לה ביום 10.5.12 (ת/8, עמ' 14) הנאשם הפסיק, נרגע ונעלם לזמן מה. באותו היום שהתה המתלוננת במקום עבודתה. הנאשם צילצל אליה בסביבות השעה 10:30, כחמש פעמים, אך היא נמנעה מלענות לו (עמ' 27). משענתה, אמר לה הנאשם כי הוא בדרך אליה לעבודה. המתלוננת השיבה לו שלא יתקרב אליה ולמקום עבודתה ושם יגיע תזמין משטרה. הנאשם אמר לה "שתזמין". עוד אמר לה **"תקשיבי לי טוב, אני רוצה לדבר איתך ואני לא מוכן לוותר, אם זה לא אנחנו ביחד אז זה לא כלום"**. המתלוננת נכנסה ללחץ כי הבינה שהוא בדרכו אליה ו"שהולך להיות משהו" (עמ' 28). **היא החלה לבכות, הסתגרה בחדר, וחבריה לעבודה הרגיעו אותה.** המתלוננת עידכנה את מנהל מחלקת האבטחה אודות השיחה עם הנאשם. משהתקשר הנאשם שוב למתלוננת, ענתה לו ענבל, חברתה של המתלוננת. ענבל אמרה לו שיעזוב את המתלוננת לנפשה ושאלה את הנאשם אם הוא רוצה שתזמין משטרה והוא השיב לה "חיובי", אז ניתקה ענבל את השיחה (עמ' 28). בהמשך, הגיע הנאשם למקום עבודתה של המתלוננת ושאל את העובדת עונג היכן נמצאת המתלוננת. עונג היפנתה אותו לכיוון אחר והודיעה למתלוננת, שהיתה "בהיסטריה", שהוא נמצא כאן. **הנאשם התקשר למתלוננת וביקש שתצא אליו אך היא סירבה. המתלוננת הסתגרה בחדר וסגרה את התריסים כדי שלא יבחין בה. המנהלת א ק, אשר ידעה על המצב, ניגשה לנאשם והבהירה לו שהמתלוננת לא מעוניינת להיפגש עימו.**

הנאשם הרים עליה את הקול והיא גירשה אותו מהמרחב (עמ' 29).

8. לאחר הארוע, הגישה המתלוננת תלונה כנגד הנאשם במשטרת ישראל. הנאשם נעצר, שוחרר בערובה ונאסר עליו ליצור קשר עם המתלוננת למשך 30 ימים (ת/5). בשלב זה, הומלץ למתלוננת על ידי המשטרה להגיש כנגד הנאשם בקשה לקבלת צו למניעת הטרדה מאיימת. היא עשתה כן וביום 22.7.12 קיבלה צו כנגד הנאשם במעמד צד אחד. ביום 25.7.12 הוארך תוקף הצו למשך 6 חודשים, לאחר שהנאשם לא התייצב לדיון למרות שזומן כדן (ת/9א'; ת/9ב').

המתלוננת סיפרה כי בשל המסרון ששלח לה הנאשם לאחר ששוחרר בערבות שתוכנו הוא **"מה קורה מאמי, שבת שלום, אסור לי לדבר איתך אבל היה חשוב לי לברר אם אני אראה אותך מתישהו כי אני ממש מתגעגע, אבל ממש"** (עמ' 29) - הגישה בקשה לקבלת צו למניעת הטרדה מאיימת, כאמור.

9. המתלוננת סיפרה על התנהגותו הכללית של הנאשם כלפיה עובר לארוע נשוא האישום השני - **הנאשם נהג להתקשר אליה ולדבר עימה כאילו היא שייכת לו; הוא הגיע לביתה בלילה, מזכרון יעקב, לאחר ששבה מחתונה של חברתה; הוא שינה את הסטאטוס בפייסבוק שלו ל"נשוי" וכשחברים שאלו אותו מי המאושרת הוא השיב "ס ח" שזהו שם משפחתו; כשהמתלוננת טענה בפניו שיש לה חבר זה לא עניין אותו, שכן ראה עצמו יחד עם המתלוננת מקים משפחה ומביא ילדים לעולם.**

המתלוננת סיפרה שלא פנתה למשטרה בעקבות התנהגותו זו של הנאשם כי לא האמינה שהמצב ידרדר עד כדי כך. לדבריה, רצתה לגשת למשטרה, אולם היתה רגיעה מצד הנאשם לתקופה מסויימת וחשבה שהוא יפסיק ויירגע. המתלוננת אף הדגישה שהכירה את הנאשם שנים רבות ולא רצתה "לעשות לו את זה" (עמ' 30).

10. בחקירה הנגדית הבהירה המתלוננת כי בזמן שהיו בפנימיה "ידעה שיש לנאשם משהו כלפיה" והוא אף אמר "שהוא מרגיש אליה משהו", אבל ידע ש"לא יהיה כלום". בזמנו, היה למתלוננת חבר. המתלוננת אמרה לנאשם שאינה מעוניינת בקשר רומנטי עימו והוא אמר לה שהוא מבין. הובהר "במילים פשוטות שלא יהיה בינינו כלום" (עמ' 31). בשנת 2011, לאחר שסיימה לימודיה ולאחר שהנאשם השתחרר מהצבא, שהה הנאשם בארצות הברית, אז חידשה המתלוננת את הקשר עימו באמצעות הטלפון, קשר טלפוני אחת לשבוע. משחזר ארצה, נפגשו השניים ונסעו לבן דודה של המתלוננת בנצרת עלית, שם לנו בסוף השבוע. לאחר מכן, המשיכו להיות בקשר טלפוני (עמ' 32).

לגבי ארוע הנשיקה - המתלוננת סיפרה כי היה זה לאחר שהנאשם שב מארצות הברית. המתלוננת שהתה אצל חברתה בראש העין והנאשם הגיע לאחר ששוחח עם המתלוננת. השלושה ישבו בחדרה של החברה והעלו זכרונות מימי הפנימיה. **כשניגשה החברה לשירותים, הנאשם נישק את המתלוננת. לדבריה, "לא עשיתי מזה מהומה, עצרתי אותו בצורה מאוד עדינה, כאילו די, לא והוא לא ניסה שום דבר".** לאחר מכן, סיפרה המתלוננת, **"זה התחיל בהודעות, שגעונות דרך ההודעות".** המתלוננת אישרה כי בשיחת טלפון טען הנאשם כי היא הסכימה לנשיקה ו"זרמה איתו", יחד עם זאת הבהירה לו ש"עצרה את זה ועשתה את זה בעדינות... כי אני לא מעוניינת". מאז אותה נשיקה, חשה המתלוננת כי הנאשם מעוניין ביחסים קרובים יותר עמה. הוא התחיל לדבר עימה בטלפון לעיתים קרובות יותר, החל לשלוח לה הודעות ולהצהיר בפניה **"תמיד אהבתי אותך, תמיד רציתי אותך"** (עמ' 33).

11. המתלוננת אישרה כי כאשר הגישה תלונה במשטרה, ביולי 2012, הטלפון היה ברשותה והחוקר אף ראה את ההודעות שהיו בו. הטלפון נלקח על ידי המשטרה בארצות הברית בדצמבר 2013 (עמ' 33). החוקר נמנע מלצלם את ההודעות וביקש מהמתלוננת כי תדפיס אותן ותשלח לו, זאת לאחר שוידא כי אכן ההודעות בטלפון תואמות את גירסת המתלוננת, תוך שהוא גולל עם אצבעו על גבי מסך הטלפון וקורא את ההודעות (עמ' 34). המתלוננת הבהירה כי שלחה למייל של עצמה את כל ההודעות שהועברו בינה לבין הנאשם כקובץ אחד והדפיסה את הקובץ בשלמותו. מדובר בהודעות שבין התאריכים 10.5.12-28.1.12. את ההודעות שהיו לפני כן מחקה, שכן היא נוהגת למחוק הודעות ישנות היות והן תופסות מקום בזכרון הטלפון. עוד הדגישה כי את ההודעות מצד הנאשם שכללו קללות מחקה מיד בעת קבלת ההודעות, שכן חששה שחברה יגלה זאת ו"ילך אליו" (עמ' 34). המתלוננת מחקה את ההודעות שהכילו קללות כשהיתה בחברת בן זוגה. לטענתה, אם הגיעו הודעות שהכילו קללות כשלא היתה ליד בן זוגה, "רוב הסיכויים שלא הייתי מוחקת" (עמ' 35). בן זוגה ידע על המצב עם הנאשם ואף רצה לגשת אליו, אולם היא מנעה זאת ממנו ואמרה לו שאם המצב ימשיך או יחריף היא תיגש למשטרה.

12. המתלוננת העידה כי במהלך התקופה שמינואר 2012 עד מאי 2012 לא נפגשה עם הנאשם וכי המפגש האחרון ביניהם היה ב"ארוע הנשיקה", תחילת ינואר 2012 או לפני כן, אז התחיל "הבלגאן", כשהנאשם החל לשלוח לה את ההודעות נשוא ת/8. המתלוננת הבהירה כי בתקופה זו לא התקשרה לנאשם, אלא היה זה הוא שיצר עימה קשר בטלפון ובאמצעות ההודעות, כשהיא ניסתה להתרחק - **"הפסקתי לדבר איתו, הפסקתי לענות לו לטלפון, הוא התחיל להציף אותי בהודעות ומה הוא מרגיש, כן הייתי עונה להודעות. היה איכפת לי ממנו כי הוא היה חבר טוב שלי, לא רציתי שיגיע למצב של שגעון, אבל גם הכעיס אותי הדברים שכתב"** (עמ' 35).

המתלוננת הופנתה למסרונים שכתבה לנאשם מהם עולה, לכאורה, שהיא מראה לו "יחס חיובי" ושהמסרונים ביניהם היו "הדדיים", והשיבה כי יש לקרוא את המסרונים ברצף על מנת להבין שתגובותיה לנאשם באו ממקום של כעס, "כאילו אתה חי בסרט". עוד הבהירה כי הנאשם מכיר את דרך הדיבור והכתיבה שלה ועל כן, "הרגיש שאני נכנסת בו" (עמ' 36). כך הסבירה כי בהודעה מיום 28.1.12 שעה 23:03 כשכתבה לנאשם "אם אתה רוצה לדבר איתי כמו בן אדם נדבר כשנהיה לבד", היה זה על רקע שיחות עם הנאשם בהן היה אומר כי "ימחק אותה" (עמ' 36). כך גם בהודעה ששלחה לו ביום 28.1.12 שעה 23:16 "אני אדבר איתך מחר כי אני לא יודעת מתי אסיים פה!", הסבירה שהיתה באותו יום אצל חברות ורצתה שהנאשם יפסיק עם כל ההודעות ששלח לפני כן, ועל כן, כתבה לו שתדבר איתו מאוחר יותר "רק כדי שיפסיק, כי הרגשתי שהוא נורא מטעין את עצמו עם ההודעות האלה, די חששתי גם לו וגם לעצמי, שהוא לא יטעין את עצמו מעבר וזה יגיע למצב יותר גרוע" (עמ' 36-37).

המתלוננת שבה והבהירה כי אם לא היה מתרחש הארוע נשוא האישום השני במקום עבודתה בקוקה קולה, לא היתה מגישה תלונה במשטרה, שכן לאחר ההודעות ששלח הנאשם ביום 28.1.12 הרגישה שהוא הבין את הרמזים שלה והפסיק, אולם השיא היה לאחר שהגיע למקום עבודתה, ארוע בו חשה שאימו לפיו "אם לא תהיי איתי לא תהיי עם אף אחד" מתממש (עמ' 37).

13. המתלוננת סיפרה כי הנאשם לא התייצב לדין שהתקיים ביום 25.7.12 בבקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת שהגישה כנגדו, וזאת למרות שקיבל זימון (עמ' 39, ת/9').

יצוין, כי במקרה, או שלא במקרה, נמנע הנאשם מלהגיע לדין בו העידה המתלוננת גם בתיק זה, למרות

שהדין נקבע בנוכחותו. בעקבות אי התייצבותו הוצא כנגדו צו הבאה והוא התייצב לדין הנדחה. הנאשם הועמד על זכותו, בהתאם לסעיף 130(ו) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, לבקש מבית המשפט להשיב לעדות עד שלא העיד בפניו, אולם הצהיר כי לא יבקש זאת וכי קרא את פרוטוקול הדין (עמ' 43).

עדות המאבטח, אברהם בארי

14. העד הוא מאבטח במתחם ק ק בה ה. לדבריו, בעת הארוע נשוא האישום השני, 12.7.12, ישב ב"בוטקה". לפתע התקשרו אליו ואמרו שיש בחור (הנאשם) עם פרחים "שעושה לנו בעיות וצריך להוציא אותו" (עמ' 18). העד לא ידע לומר כיצד נכנס הנאשם למקום. העד החל ללכת על השביל לכיוון המשרדים ופגש בנאשם. משנשאל כיצד הצליח להיכנס, השיב הנאשם בזלזול שהבטחון לא מספיק טוב ולכן הצליח להיכנס. הנאשם התבקש לצאת מהמקום והסכים. בעת שהעד ליווה אותו לכיוון שער היציאה, "פתאום הוא קיבל קריזה ורצה לחזור חזרה לתוך המפעל". המאבטח הבהיר לנאשם שלא יוכל להיכנס למתחם, שכן הכניסה מותרת לעובדים בלבד, אך הנאשם המשיך ללכת עם הפרחים (עמ' 18). המאבטח נעמד מול הנאשם עם גופו כדי לא לאפשר לו להיכנס ומשהמשיך ללכת, הניח ידו על החזה של הנאשם. הנאשם צעק על המאבטח שיוריד את היד וזה עשה כן. הנאשם דחף את המאבטח והם התחילו "לריב" (עמ' 19). אנשים באו להפריד ביניהם והתקשרו למשטרה שהגיעה זמן קצר לאחר מכן.

בחקירה הנגדית שרטט המאבטח סקיצה של המתחם (ת/7) (עמ' 21). הוא הסביר שבאותו היום עבד יחד עם מאבטח נוסף וכי לפעמים מגיעות משאיות ואז הוא נאלץ לגשת אליהן לצורך טיפול (עמ' 19). המאבטח הסביר כי זיהה את הנאשם על פי תיאורה של הבחורה שהתקשרה אליו ואמרה לו שהבחור עם פרחים ו"שהוא עושה בלאגן ולבוא להוציא אותו" (עמ' 20). הוא מסר כי יתכן שלא ראה את הנאשם כשנכנס למתחם היות ולפעמים משאיות עומדות במקביל לשער והמאבטחים נאלצים להתעסק איתן (עמ' 21). המאבטח העיד כי הנאשם הוא זה שהחל לדחוף אותו, הוא הגיב באגרופים והנאשם נתן לו אגרוף "באוויר". העד לא זכר אם פגע בנאשם ואם נגרמו לו חבלות או סימנים על הגוף (עמ' 22).

15. מדו"ח הפעולה של רס"מ שמשון בוני מיום 12.7.12 שעה 16:23 (ת/3), אשר הוגש בהסכמה, עולה כי השוטר הגיע למקום הארוע ועיכב את הנאשם שמדובר "בקטטה על רקע רומנטי. החשוד הגיע למקום בכדי לשוחח עם חברתו ששמה ס ב למרות שהיא ביקשה ממנו לא להגיע. כ"כ הבחורה הגיעה לתחנת משטרת כ"ס בליווי מנהלת העבודה שלה בכדי להגיש תלונה בגין הטרדות ואיומים. כ"כ הדגישה בפנינו שהיא חוששת לחייה כי הוא מפחיד אותה".

מדו"ח העיכוב מיום 12.7.12 שעה 18:00 (ת/4), אשר הוגש בהסכמה, עולה כי בעת עיכובו של הנאשם אמר: "אני לא עוזב את המקום. אני חייב לראות אותה. אני חייב לדבר איתה. אתה יכול לעצור אותי אבל אני לא בא איתך עד שאני רואה אותה".

מכתב הערובה מיום 12.7.12 שעה 21:08 (ת/5), אשר הוגש בהסכמה, עולה כי קצין המשטרה פקד אורן בן משה שיחרר את הנאשם בתנאים הבאים: איסור כניסה לראש העין למשך 15 ימים; איסור יצירת קשר בכל דרך שהיא או

להיפגש עם סנדרה או עם יתר המעורבים לתקופה של 30 ימים; להימצא בבית הנאשם שברחוב הסוכה 57 זכרון יעקב למשך 5 ימים. כמו כן, להבטחת התנאים חתם הנאשם על ערבות עצמית בסך 5,000 ₪.

על כתב הערובה חתם הנאשם, חתימה הנחזית להיות זהה לחתימותיו בת/4 (דו"ח העיכוב), ת/2 (הודעתו מיום 21.7.12 ות/1 (הודעתו מיום 12.7.12).

גירסת הנאשם - ראשית הודאה ולמעלה מכך

16. בהודעה מיום 12.7.12 שעה 19:53 (ת/1), ובתגובה לחשדות שהוטחו בו - "בפגיעה בפרטיות, בהטרדה באמצעות מתקן בזק, בהסגת גבול ובתקיפה, בכך שאתה נוהג לעקוב ולבלוש אחר סנדרה ברבינסקי, כ"כ הנך נוהג להטריד אותה בטלפון ובאמצעות הודעות אס אם אס, היום הגעת למקום עבודתה בה ה, סירבת לצאת אותו ואף תקפת את איש האבטחה במקום" - אמר הנאשם **"כל מה שהיא רשמה פה ברמת העיקרון נכון אבל אני לא תקפתי את איש האבטחה אני הגנתי על עצמי, אני לא אומר לך שהיא משקרת אבל זה הדדי גם היא היתה מתקשרת אלי ולא הייתי עונה לה ואני לא מייחס את זה מצידו כהטרדה"**.

הנאשם נשאל מדוע הוא ללא חולצה והשיב - **"קרעתי אותה מעצבים והיא נשכחה במקום עבודה של סנדרה"**. הנאשם הסביר כי הוא והמתלוננת לא נחשבים לזוג, אבל לפני חמישה חודשים התנשקו, "אבל אף פעם לא שכבנו". **הנאשם אישר כי לא ראה את המתלוננת "בסביבות חמישה חודשים מפברואר בערך"** וסיפר שהוא "אוהב אותה יותר מעצמי... אני מעדיף לפגוע בעצמי ולא בה".

לענין ההודעות ששולח למתלוננת ולהתקשרויות עימה השיב הנאשם:

"ש. האם לכל ההודעות או הטלפונים ס עונה?"

ת. חלקם לא.

ש. נכון שס פנתה אליך וביקשה שלא תטלפן אליה או תשלח לה הודעות?

ת. כן.

ש. כמה פעמים ביקשה ממך ס להפסיק לשלוח לה הודעות או לטלפן אליה?

ת. לא יודע לא ספרתי" (ת/1, ש' 23).

בהמשך, הסביר הנאשם כי הוא ממשיך לשלוח למתלוננת הודעות כי לאחר שהם לא מדברים תקופה, היא מתקשרת אליו, "מה היא מצפה שהיא תשחק לי ברגשות ואני לא אתקשר ואנסה לברר מה קורה פה".

לגבי הארוע נשוא האישום השני, מסר הנאשם כי התקשר למתלוננת בבוקר והיא "סיננה" אותו. כשענתה לו אמר לה שהוא **"רוצה לדבר איתה בפעם האחרונה ולהסתכל עליה, לא יודע איך להסביר לך את זה, ואם זה באמת כמו שהיא טוענת שהיא לא רוצה, אז לגמור את זה יפה... היא אמרה משהו כמו אין לך מה להגיע אנחנו לא ניפגש, עדיף לך לא להגיע, התקשרתי אליה כמה פעמים נוספות וגם חברה שלה ענתה לי פעם אחת ואמרה**

לי שהיא תתלונן עלי ושפסיק, התקשרתי שוב ואז היא ענתה הודעתי לה שאני בעבודה שלה כאילו, והיא אמרה שהיא לא רוצה להיפגש ואז נכנסתי חיפשתי שאלתי אנשים איך מגיעים למשרד שלה, הייתי עם זר פרחים... המנהלת שלה הושיבה אותי ואמרה לי ללכת, היא התחילה לצעוק עלי ולאיים עלי שתלך וקראה לאבטחה, אני צעקתי עליה ויצאתי לכיוון השער, המאבטח אמר לי צא החוצה אמרתי לו אני לא יוצא ואז התחילו דחיפות וזהו היו כמה אגרופים באוויר לא אני ולא הוא קיבלנו" (ת/1, ש' 35).

הנאשם הסביר שנכנס למתחם דרך השער שהיה פתוח. הוא סירב לצאת מהמתחם "מעצבים".

הנאשם נשאל אם כתב לסנדרה הודעה לפיה אם לא יהיו ביחד יתאבד והשיב: "לא יודע אם רשמתי את זה, לא שולל ולא עונה בחיוב אבל גם אם כן לא באמת בקטע של להתאבד, אלא כדי לקבל תשומת לב" (ת/1, ש' 64).

הנאשם גם אישר כי שינה את הסטאטוס בפייסבוק שלו ל"נשוי", שכן "הייתי בטוח שאם אני אשים את הסטטוס היא תראה שאני רציני לגביה ותצטרך לאשר את זה, התנצלתי בהודעה אליה, רשמתי לה שזה היה בשביל להיות איתה ושתדע ושכולם ידעו שאני אוהב אותה ואני רוצה שידעו שאני רוצה שהיא תהיה אשתי".

הנאשם אישר אף דבריה של המתלוננת לפיהם בחודש פברואר 2012 הגיע לרחוב של הבית שלה, צילצל אליה כמה פעמים, רצה להיפגש איתה ולאחר שאמרה "לא לא לא", נסע (ת/1, ש' 71).

17. **הודעה מיום 21.7.12 שעה 02:09 (ת/2)** נגבתה מהנאשם בעקבות הפרת תנאי השחרור ולאחר ששלח מסרון למתלוננת למרות שאסור היה לו ליצור קשר עימה. הנאשם מסר: **"שלחתי מודה באשמה... זה מה ששלחתי אין לי מה להגיד"**. משנשאל מדוע שלח את המסרון למתלוננת השיב: **"לא הצלחתי להתאפק"**. משנשאל מדוע הוא ממשיך להטריד אותה, השיב: **"זה הלב שלי אני לא מחזיק מעמד, ניפגש בבימ"ש"**.

18. **בעדותו בבית המשפט** מסר הנאשם כי הקשר בינו לבין המתלוננת לא היה זוגי "אבל מה שמוביל לקשר זוגי", היא הראתה נכונות לקשר זוגי. לטענתו, הבהיר לה שמטרתו היא קשר זוגי עימה, שכן "גבר ואישה שיש להם אינטראקציה רגשית אין מקום לידידות. מיותר לטעמי" (עמ' 43). לדבריו, בשנת 2009 ביקש ממנה שלא תיצור עימו קשר שכן הוא מעוניין בקשר זוגי והיא מבולבלת, גם בשל המרחק הגיאוגרפי. משראה שהם לא מגיעים לשום הבנה, אמר לה שעדיף שלא יהיו בקשר בכלל. כששב מארצות הברית, בשנת 2012, נפגשו ואז היה "ארוע הנשיקה" - "כן רוצה, לא רוצה, מבולבלת, לא יודעת" (עמ' 43).

הנאשם סיפר כי לאחר ששב מארצות הברית המתלוננת / את הקשר ביניהם. גם לאחר מכן, משרכש רכב ואמר לה שזה יכפר על המרחק הגיאוגרפי ביניהם נותק הקשר והתחדש ביוזמתה, "סחבת של שנים" (עמ' 44). הנאשם טען כי ביקש ממנה שלא ליצור איתו קשר יותר. לדבריו **"לא רצתי להתלונן עליה במשטרה. זה סוג של הטרדה שהיא מתקשרת"** (עמ' 44). לדבריו, **"ככה זה נסחב עד שהגעתי למקום עבודתה. היא אמרה לי עזוב, לא רוצה, תנתק איתי קשר. עושה לי את מה שאני אמרתי לה קודם"**. הנאשם בכל זאת הגיע למקום עבודתה "רק לתת לך את זר הפרחים, לא קניתי אותו לחינם, ואני ממשיך בדרכי". הנאשם אישר כי המנהלת של המתלוננת אמרה לו "תעוף מפה" ואמרה שתזמין משטרה. גם השומר ניסה "להעיף" אותו מהמקום ואז החלה "סערת רגשות".

הנאשם הודה ששלח לה מסרון למרות התנאים המגבילים שהוטלו עליו והוא אף נעצר בגין כך ללילה אחד (עמ' 44).

משהוצג לנאשם תדפיס ההודעות בינו לבין המתלוננת (ת/8), הוא אישר כי בחלק מהפניות היא אמרה שהיא לא רוצה יותר קשר (עמ' 45). הנאשם טען כי המתלוננת רשמה לו שהיא מבולבלת ושחברתה שוחחה עימו בטלפון ואמרה לו שהיא לא רוצה שום קשר איתו (עמ' 45). הנאשם אישר כי חלק מההודעות נשוא ת/8 הוא כתב (עמ' 46).

הנאשם נשאל אם שכב עם המתלוננת והשיב: "לא. יכולנו. אני לא רציתי. היא כל הזמן דיברה איתי על סקס. ומה היא אוהבת ומה לא אוהבת. אף פעם לא כיוונתי לשם. אם בן אדם שמטריד הוא מחפש" (עמ' 46).

הנאשם טען שלאחר ששב מארצות הברית יזמה עימו המתלוננת קשר, ואף הגיעה ללון בביתו (עמ' 46). הוא הרגיש שהיא "מנסה לשגע" אותו. לעיתים חש שהיא מחפשת כתף תומכת רגשית ולעיתים שידרה לו "כמה אני רוצה שתהיה פה, כמה שאתה נפלא" (עמ' 47).

לשאלה מדריכה הפליג הנאשם והשיב כי הרגיש שהמתלוננת רוצה קשר זוגי אינטימי עימו (עמ' 47). עוד הוסיף הנאשם "אני יודע שהיא לא יציבה נפשית" (עמ' 47). לשאלה מדריכה נוספת השיב הנאשם כי הרגיש שהמתלוננת "עושה עליו סוג של מניפולציה" (עמ' 48).

הנאשם לא ידע להסביר מדוע שהמתלוננת תגיש נגדו תלונה במשטרה - "אולי לחץ חברתי. אולי החברות שלה, אולי המנהלת שלה אמרו לה להגיש תלונה במשטרה... אני לא יודע איזה אינטרס יש לה להתלונן נגדי" (עמ' 48).

19. בחקירה הנגדית אישר הנאשם כי עד שבא למקום עבודתה של המתלוננת לא התראה איתה משך כחמישה חודשים, אולם טען שבתקופה זו היו בקשר טלפוני ושלחו מסרונים אחד לשני (עמ' 49). משנשאל מדוע בחר להגיע למקום עבודתה לאחר חמישה חודשים בהם לא התראו השיב "אם אתה הולך להציע למישהי נישואין, אתה מודיע לה לפני?" הנאשם טען שהגיע עם זר פרחים להראות כוונה, כדי לקדם את הקשר.

הנאשם שב וסתר עצמו - תחילה טען שרצה לנתק קשר עם המתלוננת ולאחר מכן, טען שהגיע עם זר פרחים למקום עבודתה "בכוונה טובה. אם זה יוביל לקשר בעתיד... הזדמנות אחרונה לאהבה מה שנקרא" (עמ' 50).

הנאשם הכחיש ששלח הודעה לפיה "אם לא נהיה ביחד אתאבד", אך אישר ששלח הודעה בסגנון, כ"סוג של הומור" (עמ' 51). הנאשם טען ששינה את הסטאטוס שלו בפייסבוק ל"מאורס", כדי לבדוק את תגובת המתלוננת. לטענתו, אם הסטאטוס שונה, זה היה באישורה. יחד עם זאת, אישר כי המתלוננת מחקה אותו מהפייסבוק שלה, לאחר "שהעסק התפוצץ". לטענתו, שינה את הסטאטוס בפייסבוק ל"נשוי לסנדרה חנוכיב" לכמה שעות, "זו היתה בדיקה להראות נכונות" (עמ' 52). את תשובתו במשטרה לפיה התנצל בפניה על שינוי הסטאטוס, הסביר: "אמרתי אם זה לא טוב בעיניה ויש לה בן זוג סודי שאני לא יודע עליו... אמרתי אם זה פוגע בה אז אני מצטער" (עמ' 52).

הנאשם הודה כי משביקש ממנו המאבטח במקום עבודתה של המתלוננת לעזוב את המקום, השיב לו "אתה יודע מה, אני לא יוצא, תקרא למשטרה" (עמ' 55). הנאשם הוסיף כי בעקבות תקיפתו על ידי המאבטח ירד לו דם (עמ' 56).

בניגוד למה שמסר בהודעתו (ת/1, ש' 38), הכחיש הנאשם כי המתלוננת אמרה לו לא להגיע למקום עבודתה. בהמשך, הכחיש הנאשם חלקים מהגירסה שמסר במשטרה, בטענה כי "אולי זה מה שהחוקר הבין ורשם בעצמו" (עמ' 56).

לבסוף, הכחיש הנאשם כי חתם על כתב הערובה (ת/5) וטען כי החתימה המופיעה על המסמך אינה חתימתו (עמ' 57).

טענות ההגנה

20. ב"כ הנאשם ביקשה לזכותו מהטעמים הבאים:

- א. לענין האישום הראשון - הרי שלא הוגשה תלונה על ידי המתלוננת על כך שהנאשם הטריד אותה או ביצע כלפיה עבירה כלשהי. רק במסגרת התלונה שהוגשה בגין הארוע נשוא האישום השני, סיפרה המתלוננת כי גם בעבר, חמישה חודשים קודם לכן, הטריד אותה הנאשם בטלפון.
- ב. מחדל חקירה - המשטרה נמנעה מלתפוס את הטלפון של המתלוננת בעת הגשת התלונה והסתפקה בקבלת הדפסה של ההודעות מידי המתלוננת (ת/8), כשהמתלוננת בעצמה מאשרת שמחקה חלק מההודעות. גם עתה, כשהטלפון תפוס בארצות הברית, נמנעה המשטרה מלתפוס אותו.
- ג. טיב ההודעות שנשלחו מהנאשם למתלוננת וממנה אל הנאשם מצביע על ניהול שיחה והתכתבות הדדית, או למצער, תחושה סבירה שקיבל הנאשם שכך הם פני הדברים. על כן, לא התקיימו היסודות העובדתיים והנפשיים של עבירת ההטרדה באמצעות מתקן בזק, לא מבחינת התוכן ולא מבחינת הכמות. אין ראיה לכך שהנאשם עשה שימוש בטלפון על מנת להטריד או לפגוע בשלוותה של המתלוננת והיא העידה שלא חשה מאויימת ממנו אותה עת.
- ד. עדותו של הנאשם היתה כנה. הוא היה מאוהב במתלוננת ובמצב רגשי פגיע. הוא פירש את הנשיקה כאילו למתלוננת רגשות רומנטיים כלפיו.
- ה. לענין העבירה של הפרת הוראה חוקית - על פי הפסיקה היה על התביעה להגיש בקשה לחילוט ערבות ולהימנע מהגשת אישום פלילי בגין הפרת תנאי השחרור ויצירת קשר עם המתלוננת בניגוד לכתב הערובה. הגשת אישום בגין מעשה זה הוא מעשה לא מידתי. לחילופין, יש להורות על זיכויו של הנאשם מעבירה זו מכוח הגנת "זוטי דברים".

קביעת עובדות וממצאי מהימנות

21. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, ולאחר שקראתי את פרוטוקול הדיון ועיינתי במוצגים, אני קובע כי התביעה הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו ועל כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.
22. המתלוננת עשתה עלי רושם אמין ומהימן. דבריה נמסרו בכנות, תוך שהיא מקפידה למסור עובדות כהווייתן, נמנעת מלהפריז או מלהגזים, ונזהרת מלהשחיר פניו של הנאשם. ניכר היה כי מעמד מסירת העדות לא היה נוח לה, וזאת חרף העובדה שהנאשם לא היה נוכח באולם בית המשפט בעת מסירת העדות (ראה לעיל).

התרשמותי שלמתלוננת ולנאשם היו קשרים חברתיים למן התקופה בה שהו בפנימיה. במשך תקופה ארוכה, התנהגו אחד כלפי השני כ"חברים טובים", כשהמתלוננת אינה מעוניינת להמשיך ו"להעלות מדרגה" את הקשר שביניהם, בעוד הנאשם מפתח כלפיה ציפיות ובונה תילי תילים של תקוות לעתיד משותף ולמיסוד הקשר - כל זאת כשעל רקע אישיותו המורכבת, כפי שיפורט להלן, הוא מנותק מרצונותיה ומתעלם במתכוון מהפידבק השלילי המופנה כלפיו.

אכן, כפי שהעידה המתלוננת, הנאשם היה חשוב לה "בתור חבר" והיא לא רצתה לפגוע בו. כך נמנעה מלהתלונן עליו במשטרה וכך גם לא רצתה להיות בוטה כלפיו יתר על המידה.

ואולם, שלא כטענת ההגנה, מהתנהגותה של המתלוננת כלפי הנאשם - כמו גם מהמסרונים ששלחה לו בתגובה להודעותיו הטלפוניות - עולה באופן ברור וחד משמעי, כי המתלוננת לא רצתה להמשיך את הקשר עם הנאשם וכי הוא זה שהתעלם מרצונה, ניסה לכפות רצונו עליה, הטרידה באמצעות שליחת עשרות הודעות, כשארוע השיא היה הארוע נשוא האישום השני, במסגרתו לאחר נתק של כחמישה חודשים התייצב הנאשם במקום עבודתה, כשבדיו זר פרחים, לאחר שזו הבהירה לו שאינה מעוניינת לפגוש, והתנהג באופן שהתנהג, תוך איבוד עשתונות ושלטנה.

23. המתלוננת העידה - ועדותה כאמור מקובלת עלי - כי את "ארוע הנשיקה" יזם הנאשם, וכי היא "עצרה אותו" בעדינות והוא לא המשיך. ואולם, מרגע זה החל הנאשם לנסות ולהתקרב אליה יותר, והדבר התבטא בשיחות טלפון שיזם ובהודעות טלפוניות והיא הבהירה לו שאינה מעוניינת בכך.

24. לגירסת המתלוננת נמצאו בחומר הראיות חיזוקים רבים, וביניהם:

א. פלט ההודעות ת/8 אשר מסרה המתלוננת למשטרה - אכן, אי תפיסת הטלפון של המתלוננת, אשר הכיל את ההודעות המקוריות, מהווה מחדל חקירה משמעותי ומקומם. פעולה פשוטה ביותר של תפיסת הטלפון או העתקת המדיה שעליו על ידי החוקר בעת גביית הודעת המתלוננת היתה חוסכת התנצחויות בין הצדדים, שאלות מיותרות והכרעה בשאלה האם המתלוננת ערכה את ההודעות או מחקה הודעות מהותיות. התביעה אמורה להביא לבית המשפט את "הראיה הטובה ביותר", דהיינו את המקור ולא עותק או תדפיס שאינו המקור. ואולם, גם מקום בו לא נתפסה הראיה המקורית, ניתן להגיש "ראיה משנית", באמצעות מי שהפיק או הדפיס אותה, כשהשאלה אינה שאלה של קבילות כי אם שאלה של משקל. רוצה לומר, ככל שהאדם באמצעותו מוגשת הראיה אמין ומהימן, כך יענק לראיה שהוגשה על ידו משקל רב יותר.

לענייננו, לאור העובדה שהמתלוננת נמצאה על ידי מהימנה ואמינה, הרי שינתן לת/8 משקל מקסימלי. המתלוננת העידה כי העבירה את רשימת ההודעות, כמו שהיא, מהטלפון הנייד, באמצעות המייל, למחשבה האישי ומשם הדפיסה את הרשימה באמצעות המדפסת.

עוד העידה המתלוננת כי מחקה את ההודעות בינה לבין הנאשם לפני יום ה-28.1.12, שכן כך נהגה לעשות עם יתר ההתכתבויות הסתמיות בינה לבין חבריה לצורך פינוי מקום בזכרון הטלפון. עוד מסרה כי מחקה הודעות שהכילו קללות, זאת כאשר שהתה לצד בן זוגה מחשש פן יראה זאת ויזום "מפגש" עם הנאשם. לאור האמור לעיל, לא קם חשש שמא נמחקו הודעות כאלה שיכולות לשנות את התמונה הראייתית הכוללת העולה ממכלול ההודעות כולן. יתרה מזו, עיון מדוקדק בהודעות מעלה כי קיים רצף הגיוני וכרונולוגי בין ההודעות, הזמנים שבין משלוח הודעה אחת לשניה קצרים מאוד ומחיקת הודעות באופן זדוני היתה משבשת רצף זה באופן שהיה

מעורר חשד או פוגע בהקשר הדברים ובהדבקם.

זאת ועוד, הנאשם בהודעתו במשטרה (ת/1) ובעדותו בבית המשפט לא שלל לחלוטין כי הוא שלח את ההודעות המופיעות בת/8, וגירסתו בענין זה היתה מתפתחת כאשר בתחילה אישר ששלח חלק מההודעות ולאחר מכן טען בחצי פה כי יתכן וההודעות נערכו על ידי המתלוננת (ראה לענין זה עמ' 45, ש' 25; עמ' 46, ש' 6; עמ' 51, ש' 12; עמ' 51, ש' 13; עמ' 53, ש' 4; עמ' 53, ש' 24; עמ' 54, ש' 4; עמ' 54, ש' 17; עמ' 54, ש' 19). בכך תמיכה של ממש בעדות המתלוננת לפיה הפלט ת/8 הוא אותנטי. לסיכום, אכן המשטרה חדלה כאשר לא תפסה את הטלפון של המתלוננת ואת "הראיה הטובה ביותר", ואולם כמפורט לעיל, לא שוכנעתי שנפגעה הגנת הנאשם או שנגרם לו עיוות דין כתוצאה ממחדל זה.

לגופו של ענין - עיון בהודעות ת/8 מעלה כי המתלוננת הבהירה לנאשם באופן שלא יכול היה להתפרש על ידו אחרת כי היא אינה מעוניינת להמשיך ולתקשר עימו. לענין זה ראה הודעה מיום 28.1.12 שעה 19:18 במסגרתה מבהירה המתלוננת לנאשם כי היא לא מעוניינת "באף אחד" ושהיא אינה "שומרת אותו קרוב" בשביל שאולי יום אחד תרצה אותו; בהודעה מאותו היום שעה 21:08 מסבירה המתלוננת לנאשם כי היא לא רוצה להכאיב לו, ובהודעה משעה 21:12 מסבירה כי כשהיה איתה אמרה לו ששום דבר לא יהיה ביניהם וכי כשנישק אותה, נישקה אותו ועצרה. עוד הבהירה לו כי אינה מבינה מדוע "ניפח מזה" שמעתה הם ביחד. המתלוננת כתבה שאין כך הדבר וכי היא לבד ורוצה להישאר כך. בעת כתיבת ההודעות שהתה המתלוננת עם חברות ולכן, כתבה לנאשם כי היא לא מעוניינת להמשיך בהתכתבות; גם במסרון מאותו היום בשעה 22:26, המשיכה המתלוננת להבהיר לנאשם כי אינה מעוניינת לפתח את הקשר ביניהם וכי יפסיק להתכתב עימה, ואולם הנאשם המשיך בשליחת מסרונים, תוך שהוא מפציר במתלוננת שלא תהיה איתו מתוך רחמים, אלא שתאהב אותו (22:32); ובשעה 22:38 שוב כותבת המתלוננת לנאשם שיפסיק, לאחר ששלח לה מסרון בו כתב "מה את באמת רוצה באמא שלך בחיים בגבר מההההההה?"; עוד הבהירה המתלוננת כי אינה מעוניינת בזוגיות וכי אינה מבינה על איזו אהבה כלפיו מדבר הנאשם (22:40; 22:41); המתלוננת אף לא נענית לבקשותיו של הנאשם כי תגיע אליו ויכיר בה שהיא רוצה להפסיק את ההתכתבויות ועל מנת לגרום לזה לקרות היא מתרצת זאת בכך שהיא עם חברות ושתמשיך לדבר עימו מחר (ת/8, עמ' 5-7); הנאשם המשיך לשלוח מסרונים כ"מאוהב חסר תקנה" בעוד המתלוננת מבהירה לו שאינה מעוניינת - תחילה הוא כותב לה "תמותי טוב", לאחר מכן, שואל "את רוצה שאני ארד על 4... עדיף שתעני כי אני כבר לא מבין אותך". כשהמתלוננת כותבת לו שהיא לא רוצה לענות ושיעזוב אותה לנפשה, משיב לה הנאשם "מה את רוצה שאני ינדור עליך" ואז מקלל (ת/8, עמ' 7); הנאשם ממשיך לכתוב למתלוננת מסרונים ומבקש שתבוא לישון איתו. בתגובה, היא מבקשת שוב שיפסיק (ת/8, עמ' 9); מהשעה 23:38, בה הבהירה המתלוננת שאינה מעוניינת להמשיך בשיחה, ועד לשעה 02:57 בלילה, המשיך הנאשם לשלוח למתלוננת מסרונים רבים מהם התעלמה. בין היתר כתב הנאשם כי ילך "לנדור עליה אצל הרב", כי הוא "רוצה לשמוע את הקול שלה"; כי "הרסה אותו וגמרה אותו"; "בסוף אני יעשה לעצמי משהו איך את ככה מצליחה להוציא אותי מדעתי?"; "שרפת לי את הנשמה"; "תעני לי פעם אחת ונגמור עם זה אחרת אני לא אפסיק כל הלילה"; "הלואי שאני אמות" ועוד (ת/8, עמ' 9-11).

בהמשך, ביום 19.2.12 בשעה 17:16, שוב יצר הנאשם קשר עם המתלוננת ושאל אם היא רוצה שיפסיק ליצור עימה קשר והיא השיבה "כן". למרות זאת, בשעה 19:39 שלח לה שיר שכתב (ת/8, עמ' 11). גם בשעה 20:36 שלח לה שיר נוסף ובתגובה כתבה לו המתלוננת "די!". הנאשם התעלם מבקשתה וכתב שכשיסיים הכל יפסיק וכי בכוונתו לשלוח לה עוד 3 שירים. לאחר מכן, במספר מסרונים, שבה המתלוננת וביקשה מהנאשם שיפסיק (ת/8, עמ' 12). בשלב זה, בשעה 20:47, הפסיקה המתלוננת להשיב לנאשם והוא המשיך לשלוח לה

מסרונים רבים עד לשעה 21:52. בשעה 21:54 שלחה המתלוננת לנאשם מסרון, לפיו **"תקשיב אם אתה לא מפסיק עם ההודעות האלו אני מגישה תלונה במשטרה!!!! אני רצינית תפסיק!"**. הנאשם שאל "עד כדי כך?" ומשהמתלוננת השיבה בחיוב כתב "אוקי סליחה לא ידעתי שזה המצב!!!".

עיננו הרואות כי המתלוננת הבהירה, חזור והבהר לנאשם, כי אינה מעוניינת להמשיך עימו בקשר וביקשה שיחדל להטרידה, אולם הוא התעלם מכך והמשיך. המתלוננת אף נאלצה לאיים על הנאשם בהגשת תלונה במשטרה כדי לגרום לו להפסיק לשלוח לה הודעות.

ב. הגעת הנאשם למקום עבודתה של המתלוננת - לגירסת המתלוננת, לאחר נתק של מספר חודשים, יצר עימה הנאשם קשר, התעלם מבקשתה שלא יגיע למקום עבודתה, כפי שאישר בהודעתו, ובכל זאת הגיע עם זר פרחים. מעשהו זה של הנאשם עומד ביחס הפוך לעובדה שהמתלוננת ביקשה ממנו שיניח לה ומלמד על כך שהנאשם לא השלים עם זאת ולא התגבר על עצמו, דפוס פעולה שחזר על עצמו במסרונים ששלח למתלוננת.

ג. התנהגותו של הנאשם במקום העבודה - מעדות המאבטח, שנמצאה מהימנה עלי בעיקרה, עלה כי הנאשם ניסה לחזור למתחם בו שהתה המתלוננת, למרות שליווה אותו לשער הכניסה. עדותו של המאבטח נתמכת בדו"ח הפעולה (ת/3) שם צוין כי הנאשם אמר שהגיע למתחם למרות שהמתלוננת אמרה לו לא להגיע, וכן בדו"ח העיכוב (ת/4) שם צוין כי הנאשם סירב לעזוב את המקום עד שיראה את המתלוננת. הנאשם אף קרע את חולצתו "מרוב עצבים" (ת/1, ש' 5).
התנהגות אובססיבית זו של הנאשם מעידה על הלך רוחו ועל כך שבחר לפעול, במודע, בניגוד לרצונה של המתלוננת.

ד. התנהגותה של המתלוננת עת הגיע הנאשם למקום עבודתה - המתלוננת העידה כי חששה מהנאשם וכי הבינה שהפעם אין המדובר רק במסרונים ששלח לה הנאשם, כי אם ב"עליית מדרגה" מצידו (ראה גם ת/3 בו צוין חששה של המתלוננת). עוד העידה כי כשהגיע הנאשם למתחם, הסתגרה בחדרה מחשש פן יפגוש אותה. כמו כן, ציינה כי אם עובדי המקום לא היו מזמינים משטרה, היתה פונה בעצמה להגיש תלונה כנגד הנאשם.

ה. הפרת תנאי השחרור מצד הנאשם ויצירת קשר עם המתלוננת - הנאשם יצר קשר עם המתלוננת למרות שהוזר על ידי קצין משטרה שלא לעשות כן, ובכך הוכיח את האובססיביות שלו כלפי המתלוננת, דפוס התנהגות הדומה לזה בו נקט כששלח לה את המסרונים וכשהגיע בניגוד לרצונה למקום העבודה.

25. בניגוד להתרשמותי מהמתלוננת, הרי שהנאשם לא עשה עלי רושם אמין. עדותו התאפיינה בהשחרת המתלוננת, והוא הפך את היוצרות כאילו היתה זו המתלוננת שהטרידה אותו, עד כדי שעין באפשרות "להתלונן עליה במשטרה". גירסתו בבית המשפט היתה גירסה מתפתחת. תחילה אישר כי חלק מהודעות הטקסט נשלחו על ידו. לאחר מכן, הסתייג מחלקן ומן האופן בו הן כתובות. ולבסוף, העלה טענה לפיה המתלוננת ערכה את המסרונים. כך גם לגבי האמור בהודעתו (ת/1) ממנה הסתייג וטען שהחוקר כתב מה שהבין. הנאשם העלה טענות חדשות כנגד המתלוננת, כגון שישנה עימו באותה מיטה כשהיא לבושה בתחתונים וכותונת שקופה, אך נמנע מלחקור אותה בנקודה זו. הנאשם סתר

עצמו כשטען שלא רצה לשכב עם המתלוננת (עמ' 45; עמ' 52-53), בעוד שההודעות ששלח לה הראו אחרת (ת/8, עמ' 14, מסרון מיום 19.2.12 שעה 21:27). תהייה נוספת שעלתה מגירסתו של הנאשם היא: אם אכן רצתה המתלוננת "קשר זוגי אינטימי" עימו, מדוע לא התממש הקשר ביניהם? (עמ' 47). הנאשם חיזק עדותה של המתלוננת בכך שאישר כי באחת הפעמים הגיע לרחוב שלה, ביקש להיפגש עימה ורק לאחר שחזרה ואמרה לו שאינה מעוניינת, עזב. חיזוק נוסף לדברי המתלוננת נמצא בהודעת הנאשם (ת/1) לפיה הגיע למקום עבודתה חרף התנגדותה לכך וסירובו לעזוב את המקום. בדבריו בבית המשפט סתר את האמור בהודעתו וטען שהמתלוננת לא התנגדה לכך. עוד הכחיש הנאשם כי חתם על כתב הערובה (ת/5), זאת למרות שהחתימה המופיעה בו זהה לחתימת הנאשם על הודעותיו ת/1 ות/2. כמו כן, נמנעה ההגנה מלזמן לעדות את קצין המשטרה שהחתים את הנאשם על הטופס.

26. לאור האמור לעיל, אני קובע כי הוכחו העובדות נשוא האישום הראשון. כמו כן, אני קובע כי הוכחו העובדות נשוא האישום השני, למעט האמור בסיפת סעיף 10, דהיינו לא הוכח כי הנאשם החל להכות במאבטח (ראה עדות המאבטח, עמ' 19; עמ' 22). הוכח כי בתגובה להנחת ידו של המאבטח על חזהו של הנאשם, דחף הנאשם את המאבטח. המאבטח הגיב באגרופים והנאשם הניף אגרוף באוויר. הנאשם נאות לעזוב את מקום עבודתה של המתלוננת רק עם הגיע המשטרה.

כן הוכחו העובדות נשוא האישום השלישי.

הפן המשפטי

הטרדה באמצעות מתקן בזק

27. סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982 קובע:

"המשתמש במיתקן בזק באופן שיש בו כדי לפגוע, להפחיד, להטריד, ליצור חרדה או להרגיז שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים".

ברע"פ 10462/03 **הראר נ' מדינת ישראל** (30.6.05) נדונו בהרחבה יסודותיה של העבירה וכן השאלה מהם המבחנים ההופכים את אופן השימוש במיתקן הבזק למטריד. נקבע כי לצורך הרשעה בעבירה אמורים להיות שלובים שני מרכיבים - מרכיב הצורה ומרכיב התוכן. אין די ביסוד הטכני בלבד, דהיינו שליחה חוזרת ונשנית של טלפונים, פקסים או הודעות שהאמירה בהם עצמה אינה מעלה או מורידה, אלא שלנכתב בהודעות יש חשיבות. לתוכן יש רלוונטיות. התוכן שלוב בצורה. **"פעמים יהיה התוכן בולט, ואזי תהא חשיבות מועטה יותר למספר הפעמים שבהן נעשית ההטרדה, ופעמים תהא הצורה בולטת, וכמותה תגבר על תוכן שאיננו מטריד ביותר כשלעצמו"** (סעיף ה' לחוות דעתו של כב' הש' רובינשטיין). עוד נקבע, כי **"קריאת הסעיף בהקשרו הכולל, בחוק ובמקביליו בחקיקה, וקריאה זו מגלה לדעתי עירוב בין תוכן לצורה, קרי, כמות ההטרדות או תוכן, או שניהם, יוצרים אותה אי נוחות הגורמת ללחץ, למבוכה, לדאגה; והערך המוגן הוא שלוותו של האדם מפני הטרדתו תוך שימוש ביכולות שמזמנת הטכנולוגיה בה מדובר"** (סעיף ח' לחוות דעתו של כב' הש' רובינשטיין). וכן: **"בעיני איפוא, סימביוזה בין התוכן לצורה מאפיינת את הנושא שבפנינו, והיא לידי הכרח אך גם ענין ראוי, בחינת כלים שלובים. בוודאי יבדוק בית המשפט כל מקרה לגופו, הן במדד כמות ההטרדות והן במדד תוכן - האם זה או זה או שניהם**

יחדיו 'מפחידים', 'יוצרים חרדה', 'פוגעים', 'מטרידים', כלשון סעיף 30" (סעיף ח') (2) לחוות דעתו של כב' הש' רובינשטיין).

ועל דברים אלה הוסיפה, בהסכמה, כב' הש' חיות: "ויודגש, האיזון הראוי בין מניעת הטרדה לבין שמירה על עקרון חופש הביטוי, הנזכר בהקשר זה על ידי בית המשפט המחוזי כאינטרס מוגן נגדי, יכול למצוא את מקומו במסגרת ההתייחסות הפרטנית לתכנים המילוליים שלגביהם תעלה הטענה בדבר הטרדה אסורה. אולם, אינני סבורה כי בשם חופש הביטוי מן הראוי להותיר מחוץ לתחומי עבירת ההטרדה, מראש ובאופן מוחלט וגורף, כל התבטאות מילולית תהא אשר תהא" (עמ' 25 לפסה"ד).

28. אחר דברים אלה, דומה שהמסרונים הרבים ששלח הנאשם למתלוננת בתאריכים 28.1.12 ו-19.2.12 (נשוא האישום הראשון) ושיחות הטלפון למתלוננת, כולל המסרונים ששלח לה בתאריך 12.7.12 (נשוא האישום השני), מהווים הטרדה באמצעות מתקן בזק כמשמעותה בסעיף 30 לחוק הבזק.

מצינו לעיל, כי חרף העובדה שהמתלוננת הבהירה לנאשם פעמים רבות שאינה מעוניינת להמשיך את הקשר הטלפוני עימו, הוא שב ושלח לה מסרונים רבים, תוך שהוא מתעלם מרצונה. גם לאחר שהמתלוננת הפסיקה לענות למסרונים ששלח, המשיך הנאשם שעות ארוכות לאחר מכן לשלוח למתלוננת מסרונים, תוך שהוא נוקט במלל חריף כלפיה, כדי הפעלת לחץ ואיום מרומז ("תמותי"; "מה את רוצה שאני אנדור עלייך"; "אני אמות נשבע לך"; "בסוף אני אעשה לעצמי משהו איך את ככה מצליחה להוציא אותי מדעתי???"; "תעני לי פעם אחת אחת ונגמור עם זה אחרת אני לא אפסיק כל הלילה"). ההודעות הרבות ששלח הנאשם למתלוננת, תוך שהוא מתעלם מבקשותיה להפסיק, גרמו לה להבהיר לו שאם לא יפסיק תיאלץ להתלונן עליו במשטרה.

מעדותה של המתלוננת עולה כי מעשיו אלה של הנאשם הטרידו אותה ושיאם היה בשיחות הטלפון והמסרונים שקיבלה מהנאשם בארוע נשוא האישום השני, והגעתו של הנאשם למקום עבודתה חרף התנגדותה לכך. בשל ארוע זה גבר חששה של המתלוננת מהנאשם והיא אף הגישה תלונה כנגדו.

29. חיזוק לכך שמדובר היה בהטרדת המתלוננת יש לראות בעובדה שגם לאחר שהנאשם שוחרר בתנאים מגבילים ונאסר עליו, באופן רשמי ועל ידי קצין משטרה מוסמך, ליצור קשר עם המתלוננת, הוא שב ושלח לה מסרון לאחר מספר ימים.

30. אני דוחה בשתי ידיים את טענת ההגנה לפיה הנאשם "טעה לחשוב" כי הקשר וחלופת המסרונים בינו לבין המתלוננת היו הדדיים או שמדובר ב"חיזור רומנטי". לנאשם הובהר יותר מפעם אחת שהמתלוננת אינה מעוניינת להמשיך בקשר, אך הוא, בשל מבנה אישיותו ובשל אהבתו הגדולה כלפיה, עליה לא יכול היה להתגבר, התעלם מכך והמשיך להטריד את המתלוננת במסרונים רבים שפגעו בשלוותה.

עוד אני דוחה את טענת ההגנה לפיה משלא הוגשה תלונה על ידי המתלוננת אודות הארועים נשוא האישום הראשון, הרי שלא חשה מוטרדת ועל כן לא התגבשה העבירה. הבחינה אם מתגבשת עבירה פלילית אם לא אינה תלויה בשאלה אם הוגשה תלונה על ידי נפגע העבירה. והרי המתלוננת הבהירה כי נמנעה מלהגיש תלונה במשטרה על מנת לא לסבך את הנאשם ומתוך התחשבות בו ודאגה כנה לו. היעדר הגשת תלונה לחוד והתגבשות יסודות העבירה לחוד.

לסיכום, כמות המסרונים ששלח הנאשם למתלוננת בארועים נשוא האישומים הראשון והשני ותוכנם, על רקע סירובה החד משמעי של המתלוננת להמשיך בקשר הטלפוני עם הנאשם, מגבשים את עבירת ההטרדה באמצעות מתקן בזק.

הסנת גבול פלילית

31. סעיף 447(א) לחוק העונשין קובע:

"447 (א) העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים:

(1) נכנס לנכס או על פניו;

(2) לאחר שנכנס כדין לנכס נשאר שם שלא כדין."

נקבע על ידי לעיל, כי בארוע נשוא האישום השני הגיע הנאשם למקום עבודתה של המתלוננת, חרף התנגדותה וחרף הבהרה מצד חברתה של המתלוננת כי על הנאשם להניח למתלוננת וכי בכוונתן להזמין משטרה. לא הוכח כי הנאשם נכנס שלא כדין למתחם, שכן דבריו של הנאשם לפיהם לא עמד מאבטח בשער לא נסתרו (ראה עדות המאבטח בנקודה זו). ואולם, הנאשם נתבקש מספר פעמים על ידי המנהלת של המתלוננת ועל ידי המאבטח לעזוב את המתחם, אך הוא סירב. גם לשוטר שהגיע למתחם אמר הנאשם כי לא יעזוב עד שיראה את המתלוננת. בכך, נכנס הנאשם למתחם כדין "אך נשאר שם שלא כדין".

האם נשאר הנאשם במתחם שלא כדין כדי "להקניט" את המחזיק בנכס? דומה כי התשובה לכך חיובית. הנאשם ידע כי המסרונים הרבים ששלח למתלוננת מטרידים אותה ומקניטים אותה. עוד ידע כי הגיע למקום עבודתה בניגוד לרצונה וחרף התנגדותה, וכשהיא מאיימת בפניה למשטרה. הנאשם התייצב עם זר פרחים, לאחר שהמתלוננת הבהירה לו כי אינה מעוניינת בקשר עימו ולאחר מספר חודשים אותה לא ראה. מעשיו אלה מעידים על כך כי ידע שיש בהם כדי להקניט את המתלוננת וזו אף היתה מטרתו.

הפרת הוראה חוקית

32. סעיף 287(א) לחוק העונשין קובע:

"המפר הוראה שניתנה כשורה מאת בית משפט או מאת פקיד או אדם הפועל בתפקיד רשמי ומוסמך לאותו ענין, דינו - מאסר שנתיים."

הנאשם הודה כי הפר את תנאי כתב הערובה (ת/5) בכך ששלח מסרון למתלוננת למרות שנאסר עליו ליצור עימה קשר ישיר או עקיף. אין חולק כי בכך הפר הנאשם הוראה שניתנה כשורה מאת אדם הפועל בתפקיד רשמי ומוסך לאותו ענין.

בבש"פ 3611/93 פרץ נ' מדינת ישראל (24.3.94) נקבע על ידי כב' הש' ליון, בהסכמת כב' הש' אור וכב' הש' חשין כי "הפרת תנאי השחרור יכול שתהווה עילה להעמדת הנאשם לדין פלילי על פי סעיף 287 לחוק העונשין, משום שהפר הוראה שניתנה כשורה מאת בית משפט, אך זאת לצד הצעדים הנ"ל שניתן לנקוט על פי חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] הנ"ל ובנוסף להם" (סעיף 6 להחלטה). כך נקבע גם ברע"פ 3395/00 זגורי נ'

מדינת ישראל (2.1.01) כי "טענת המבקש כי סעיף 287 לחוק העונשין אינו חל על הפרת תנאי שחרור בערובה, מנוגדת לקביעה מפורשת של בית משפט זה (בבש"פ 3611/93 פרץ נ' מ"י, פ"ד מח(1) 855, 864); ובהעדר נימוקים מיוחדים המצדיקים לשוב ולעיין בקביעה זו, אף טענה זו אינה מצדיקה מתן רשות להגשת ערעור נוסף".

33. אמנם קיימת החלטה של בית המשפט המחוזי (כב' הש' גלין) בת.פ. 178/97 מיום 7.1.98, המפרשת את הסעיף בצורה אחרת והמדינה חזרה בה מערר שהוגש על החלטה זו, ואולם חזרתה של המדינה מהערר באה על רקע עובדותיו המיוחדות של המקרה דשם ולאחר שהמדינה הודיעה במפורש כי עמדתה העקרונית נותרה כשהיתה וכי היא תוסיף להגיש כתבי אישום לפי סעיף 287 לחוק העונשין כנגד מפירים של תנאי שחרור בערובה.

מכל מקום, דומה שהחלטה זו אינה מייצגת את הדעה הרווחת בפסיקה, לפיה ניתן להעמיד לדין נאשם שהפר תנאי שחרור שנקבעו על ידי קצין משטרה - ראה לענין זה רע"פ 6131/00, **מלכה נ' מדינת ישראל** (12.10.00), במסגרתו חזר בו המערער, בהמלצת בית המשפט, מערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי שאישר הרשעתו בעבירה של הפרת הוראה חוקית בשל הפרת תנאי שחרור שנקבעו על ידי קצין משטרה.

עוד ראה ע"פ (ב"ש) 7317/02 **מדינת ישראל נ' טרפימוב** שם נאמר: **"תכליתה של ההוראה שבסעיף 287 לחוק העונשין, היא להעניש על הפרתם של צווים שניתנו על ידי ביהמ"ש או על ידי רשות מוסמכת אחרת, והעונש לשתי אפשרויות אלה - זהה. תנאי שחרור בערובה, גם אם נקבעו על ידי קצין משטרה לאחר הבעת הסכמה של המשוחרר בערובה וגם אם נקבעו על ידי ביהמ"ש אינם אלא הוראה לעשות מעשה או להימנע מלעשות מעשה"**.

לאור האמור לעיל, רשאית היתה התביעה להעמיד את הנאשם לדין בגין עבירה על סעיף 287 לחוק העונשין, ובהינתן נסיבות ביצוע העבירה, כמפורט לעיל, אינני סבור שפעלה באופן שאינו מידתי כלפיו או שהיה עליה "להסתפק" בנקיטת הליך של חילוט ההתחייבות.

זוטי דברים?

34. כידוע סעיף 34יז. מהווה סייג לאחריות פלילית ומאפשר לבית המשפט לזכות נאשם מעבירה **"אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך"**.

יש לבחון את מעשהו של הנאשם - הפרת הוראה חוקית שניתנה כשורה מאת קצין המשטרה - על רקע מעשיו הקודמים כלפי המתלוננת - הטרדתה פעמים רבות באמצעות הטלפון, בשני מועדים שונים, והגעתו למקום עבודתה בניגוד לרצונה, כשהיא נסערת וחוששת ממנו. עוד יש להזכיר כי בעת הפרת תנאי השחרור, היה הנאשם מודע למצבה זה של המתלוננת, נחקר באזהרה בחשד לביצוע עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק והסגת גבול פלילית, וחרף זאת שב ויצר קשר עם המתלוננת.

לאור זאת, ניתן לומר כי אין להקל ראש בנסיבות המעשה. לענין תוצאות המעשה, לא תהא זו הנחה מרחיקת לכת, על רקע העבר, כי משקיבלה המתלוננת את המסרון מהנאשם לאחר ששוחרר בתנאים, שוב חשה מוטרדת ממנו. קיים

אינטרס ציבורי מובהק, בנסיבות הענין, לאכוף את הדין הפלילי כלפי הנאשם בשל הפרת התנאים המגבילים, ולא ניתן לומר שמעשהו הוא "קל ערך".

הפסיקה אליה הפנתה ב"כ הנאשם (ע"פ (מרכז) 39031-05-12; ע"פ (מרכז) 27179-04-11) אינה תואמת - מבחינת נסיבות המעשה, משכו והשפעתו על קורבן העבירה - למקרה שבפנינו ואין להקיש מההכרעה שם לענייננו.

סוף דבר

אני מרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

- א. אישום ראשון - **הטרדה באמצעות מתקן בזק**, בניגוד לסעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982.
- ב. אישום שני - **הטרדה באמצעות מתקן בזק**, בניגוד לסעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982; **הסגת גבול פלילית**, בניגוד לסעיף 447(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
- ג. אישום שלישי - **הפרת הוראה חוקית**, בניגוד לסעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ טבת כ' טבת תשע"ה, 11 ינואר 2015, במעמד הצדדים.